

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. II. An Reges à nemine, præterquàm Deo, temporali pœnâ plecti, nec
adeò deponi possint?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

rale solvendum, vel ligandum protensæ, Divinitus constitutæ authoritati.

§. II.

An Reges à nemine, præterquam Deo, temporali pœnâ plecti, nec ad eò deponi possint?

ARGUMENTUM I.

11. Ludovicus Ellies hîc argumentatur 1. Nul-la major, inquit, pœna Regibus potest inferri, quàm si Regnis suis spoliatur. Quare si Reges peccantes possent ab Ecclesiâ directè, vel indirectè deponi, necesse foret, pro falsis habere illa Patrum testimonia, quæ peccata Regum & Imperatorum solius Dei iudicio, examini, & correctioni quoad materialem, sive temporalem pœnam, reservata esse docent, iudicioque humano subjacere negant, quemadmodum hoc sensu plerique Patrum magno numero *ibidem* ab Elliesio allegati, interpretantur hæc Davidis verba *Psal. 50. Tibi soli peccavi.*

Responsio ac retorsio hujus argumenti confutatoria.

12. Priusquam directè respondeam, pro primo revoco in memoriam Elliesij, quod *præs. disert. 7. cap. 3. §. 3. de Chiderici Galliarum Regis depositione post medium* prætendebat, Childericum non à Pontifice Romano, sed tantum ex ejus consilio à Francis universis depositum fuisse, & ab ipsodem Pipinum, secundum antiquæ Galliarum morem, esse proclamatum Regem, & collocatum in Solio. Quæ proinde Elliesij præsentio quomodo coherere potest cum ejusdem *præs. §. 1. traditâ, & præs. §. 2. repetitâ* assertionem, sicuti solus Deus Reges constituit, ita solum Deum posse Regnum adimere ipsis, utpotè solius Dei iudicio quoad temporalia, & consequenter quoad materiales ac temporales pœnas, subiectis.
13. Reges equidem si agant contra leges Civiles, à semet seu latis, seu comprobatis, quibus quoad vim duntaxat *Directivam*, non verò *Coactivam* sunt obstricti, imò attentâ Juris etiam naturalis præcisâ transgressione, nullum adhuc ex hoc præcisivo titulo extat fundamentum, cujus respectu subjaceant potestati Ecclesiasticæ. Quinimò in Lege eum Veteri, Juris Divini positivè habitâ ratione, ejus in Rege transgressio haud subijcebatur Aaronici seu Mosaiici Sacerdotij iudicio, ut proinde ex illo triplici tum *legis ab ipso Rege latae, tum Juris naturalis sub præcisâ naturæ principij considerati, tum positivè Legis Antiquæ Juris fundamento, Rex David meritò fuerit uni Deo per hæc verba confessus: Tibi soli peccavi; idque pro Foro tam conscientie, in quo sola contritio perfecta erat reconciliationis cum Deo remedium, quàm publici exterioris iudicij, in quo nullus erat iudex Rege superior, qui nedum pœnis temporalibus, sed ne spiritualibus quidem posset adversus ipsum iudicialiter procedere.*

Verum quis Catholicorum in Novo Fœdere negare jam ausit, pro conscientie foro Reges subjacere Sacramentali penitentia Tribunali quoad universa peccata sua, quæ non tantum suis proprijs legibus, vel etiam præcisivo Iuri naturali adversantia, sed quæ affecta Moralitibus cum aternæ salutis sine pugnantis? Quis præterea negare ausit, talia peccata subijci externi etiam Fori Clavibus Ecclesiasticis, super quocunque seu ligando, seu solvendo per Christum protensæ? Quis iterum negare ausit, istud Clavibus Ecclesiasticis in foro etiam Externo subiectum Quocunque, completi non culpæ duntaxat reatus, quæ Regni calorum ordinem turbantes, adeoque Iudiciariæ Ecclesiasticæ authoritati subordinatos, sed pœnas insuper hisce reatibus tum expiandis, tum efficaciter evitandis proportionatas? Quis proinde rursus negare ausit, si Regia intra nequissimam peccati Radicem consistens, & pervertsa usurpatio, adversus Ecclesiam Dei insurgens, gravissimis adversus Deum injurijs, se ipsam commaculet, inter illa Quocunque in Regnum Dei ordinabilia Moralia, aptissimum ad tam enormes Divinorum lutium contaminationes tollendas, remedium fore ex Regia authoritatis tam perperam usurpatæ solutione, Regisque adeo tantarum enormitatum Radicis depositione?

Quo proinde præsupposito, pro secundo ex præinclinatis fundamentis pergo hunc in modum ratiocinari. Nempe Elliesius ipse fatetur, Statibus Regni Fancici fuisse jus deponendi Regem Childericum, alterumque, Pipinum scilicet, sufficiens, non aliâ ex ratione, nisi propter publici Regiminis, quæ Regni ejusdem Bonum Commune spectantis necessitatem. Quod si ergo Rex quispiam per sui regiminis Ecclesiam sanctam enormiter turbans, ac extreme infestantis nequitijs, multimodos contrahat reatus Morales, cum Regni calorum ordine extreme pugnantes, imò hunc evertentes, Ecclesiasticæque proinde authoritatis Clavibus indubitanter obnoxios, num minus erit potestatis in Ecclesiâ ad, eos non coercendos duntaxat, sed etiam ad solvendam tantorum malorum radicem, nempe Regiæ Majestatis subsistentiam, intra personam tantis reatibus, absque ulla correctionis spe, contumaciter obvolutam, è medio fidelium tollendam, eò vel maxime, quod ex ipsissimo ejusmodi moralitatis cum Regni calorum debito ordine, excessivè pugnantis titulo, Regiæ præminentie in isthoc Christiano homine subsistentia meritò sit tunc computanda inter illa, quæ Christus indefinitè Clavium Ecclesiasticarum solvendi & ligandi authoritati voluit esse subiecta?

ARGUMENTUM II.

Ludovicus Ellies *cit. §. 2.* argumentatur 2. Meritò reprobandum sibi videri, quod nonnulli statuunt discrimen inter Veteris & Novi Testamenti Sacerdotum, quasi illud nihil authoritatis Temporalis habuerit in Reges, bene

bene tamen istud: quippe cum SS. Patres ex illis Davidis verbis non tantum concludant, Reges Israel non fuisse Sacerdotibus Judaicis subditos, sed universim Reges nulli nisi Deo subiectos esse: quod & ipsum sonat Scripturae locus, dum enim dicit David, se soli Deo peccare, satis indicat, Regalem potestatem in causa esse, ut a solo Deo pendeat; non autem sacerdotij Judaici imperfectiorem. Addit ille Author, puerile sane commentum esse, nullam indignam refutatione, quod nonnulli nugantur, rationem discriminis inter Vetus ac Novum Testamentum hanc esse, quod in Antiquo Foedere Regnum Sacerdotale esset, in Novo vero sacerdotium Regale, juxta illud B. Petri: *Vos autem estis Regale Sacerdotium.*

Responsio ac retorsio hujus argumenti confutatoria.

17. **P**rimò. Patres argumentando ex Psalmico illo Davidis versu, dicentis ad Deum, *Tibi soli peccavi*; Regem hunc utique non ab aliâ Divinitus constitutâ potestate exemptum probare nituntur, quam ab illâ, quæ vigebat in Antiquo Testamento. At in hoc erat Regia, Divinâ ordinatione constituta potestas, à cuius tamen legibus quoad vim *coactivam*, non verò *directivam*, Rex David exemptus dicitur à D. Thomâ, per ipsum Elliesium hîc allegato. Hæc ipsissima verò Regis Davidis erga suâ potestatis Regiæ Leges, quoad vim *directivam* subiectio & obligatio, non tam erat in vi harum legum, quam in vi legis naturalis, per quod tenebatur Rex, seu Caput Republicæ, cum reliquis hujus membris se conformare. Unde etiam efficitur, quidquid obligationis in eo Rege fuerat erga Jus quodcumque naturale, oblituisse Davidem respectu hominum quoad vim præcisè *directivam*, quoad vim verò *coactivam*, respectu solius Dei, involvisse aliquam subiectiorem. Ultra hanc igitur respectu legis naturalis (quoad vim intuitu Dei etiam *coactivam*, respectu verò propriarum suarum legum quoad vim præcisè *directivam*, nullatenus vero intuitu hominum *coactivam*) Regis illius subiectiorem, nullius pro Veteri Testamento, ulterioris erga sacerdotium subiectiorem, in Rege extiterat fundamentum. quippe cum sacerdotio isti fuerit equidem Divinitus impertita authoritas declarandi dubia, si quæ in judicijs publicis occurrissent circa judicij veritatem. At neque pro *Conscientiæ* foro, uti *superius* dictum, tunc locus erat in sacerdotibus, à peccatis à solvendi potestas, sicque ad eodè David pro isto etiam foro rectè dicere poterat: *Tibi Deo soli peccavi.* Neque in eo æquè, ac in Novo Foedere erat sacerdotio seu Pontificatui virga cujuscunque Fratrum peccati coercitiva, conjuncta cum potestate *indefinitâ*, ad *quodcumque in terris Morale* aut solvendum, aut ligandum. Quandoquidem igitur Patrum ex illo Davidico versu, *Tibi soli peccavi*, petita argumentatio, in suo antecedente non potuerit Regis ab ulteriori, hominibus communitatâ potestate, quam ab ea, quæ in Veteri Testamento locum habebat, exemptionem pro conclu-

sionis inde inferendæ principio statuerè; quomodo fas erit, Patres illos tam ineptæ coarguere consequentiæ, ac si in conclusione plus intendissent inferre, quam positum erat in antecedente, ut scilicet statuere vellent Regis in Novo Testamento exemptionem, non tantum à politica per homines exercenda erga quascunque etiam Naturalium, ac Divinorum Jurium transgressiones autoritate coercitivâ, sed etiam exclusam vellent Regum erga Claves Ecclesiæ Christianæ subiectiorem, tum pro foro *Conscientiæ* in ordine ad Sacramentalem Sacerdotij absolutionem, tum pro foro *externo*, in ordine ad Ecclesiæ virgam coercitivam, *indefinitâ*, *Quodcumque super terram Morale* solvendi, aut ligandi potestate munitâ?

Sed quæ modestiæ ratio pro secundo, locum haberet in Elliesio, si puerilitatis coarguere vellet, quod Divus Bonaventura *lib. de Ecclesiastica Hierarchy par. 2. cap. 1.* probaverat. Hic nempe Seraphicus Universitatis Parisiensis alumnus, post principia in *anterioribus* relatâ, *ibidem* sequentem faciebat conclusionem, quod nempe Regalis potestas in Novo Foedere subiaceat potestati & authoritati spirituali, conformiter *prima Canonica Petri epistole*, in qua ita habetur: *Vos estis gens sancta, & Regale sacerdotium.* Unde inferbat is S. Doctor, temporale regnum velut quoddam adjectum, subiacere sacerdotio in Novo Testamento, quamvis in Veteri Testamento sacerdotium subsuerit Regno, juxta illud Exodi: *Elegi vos in populum peculiarem, in sacerdotale Regnum;* siquidem Regnum in hoc sacro textu ponatur *substantivè*, Sacerdotium verò *adjectivè*, secus ac fit in Novo Foedere, ubi Sacerdotium *substantivè*; Regnum verò *adjectivè* ponitur.

Ex quo proinde in sacris Litteris fundatò, nec adeò puerili, Veteris ac Novi Testamenti discrimine, secundum eundem Seraphicum Theologum, pro *tertio* conficitur; quod Reges in Antiquo Testamento potuerint amovere sacerdotes Summos ab officio, sicut Salomon amovit Abiathar 3. Reg. 2. e contra verò in Novo Testamento sacerdotes & Pontifices possint amovere Reges, & deponere Imperatores, sicut sæpius accidit, quando eorum malitia id exigebat, & Republicæ necessitas sic requirebat.

Quam ad eodè Seraphici Doctoris illationem reducendo ad principium tum id, quod ab ipso met prius supponebatur, tum illud, quod à Doctore Angelico Divo Thomâ 2. 2. q. 13. art. 2. ad 1. traditur, nempe potestatem sæcularem in Novo Testamento subdi spirituali potestati, perinde ac corpus subiecitur animæ; oportet, hinc totum rei momentum reducere ad istud, sæpenumero jam inculcatum fidei principium, quod Christus Ecclesiam suam eatenus munierit Regni cælorum clavibus, ut, quidquid in ovis suis Oecumenico Pastoralis muneri commissis, ad cælorum tam Militans, quam Triumphans Regnum, est ordinabile, ut sic spirituali quâpiam *moralitate* supervestitum, debeat Summi Pontificis, Petro legitime succedentis, *indefinitè* ad ligandum & solvendum potestati subiectum esse.